

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

16 maart 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het afsluiten van een samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap inzake het onderwijs in de faciliteitengemeenten en het concurrentieel vervoer

Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het drugbeleid op school

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de stand van zaken van het project “modularisering BSO”

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over tewerkstellingsprogramma’s in het onderwijs

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Donderdag 16 maart 2000

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.38 uur.*

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het afsluiten van een samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap inzake het onderwijs in de faciliteitengemeenten en het concurrentieel vervoer

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het afsluiten van een samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap inzake het onderwijs in de faciliteitengemeenten en het concurrentieel vervoer.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : In het dossier van het Franstalig onderwijs in de Vlaamse faciliteitengemeenten hebben de vorige Vlaamse regeringen steeds geopteerd voor een eenzijdige toepassing van de faciliteitenwetgeving inzake onderwijs, dit op voorwaarde dat onder meer de taalinspectie eindelijk opnieuw zou functioneren. Dit betekent dat in de zes randgemeenten tientallen leerlingen wiens huistaal het Frans niet is, van die scholen zullen worden gestuurd. De taalinspectie is bij mijn weten nog niet in werking, of er is reeds een storm van protest gerezen vanuit Franstalige hoek. Dit wijst erop dat de scholen zich er wel degelijk van bewust zijn dat ze de wet overtreden.

Ik wens van de gelegenheid gebruik te maken, mevrouw de minister, om erop aan te dringen dat – zolang u zich achter die faciliteitenwetgeving inzake onderwijs schaaft – het principe dat de inspectieverslagen van de onderwijsinspectie in de Franstalige gesubsidieerde scholen in Vlaanderen door het Franstalig departement van Onderwijs moeten

worden overgezonden aan de Vlaamse administratie, met Nederlandse vertaling zelfs, wordt gerespecteerd. Ik vermeld dit in de marge van mijn interpellatie omdat u recent op een schriftelijke vraag hebt geantwoord dat dit op dit ogenblik niet het geval is.

Uw keuze voor de eenzijdige toepassing van de faciliteiten impliceert dat Vlaanderen voor het Franstalig onderwijs in Vlaanderen blijft betalen. Het lijkt me dan ook logisch dat de Vlaamse onderwijsadministratie zelf die onderwijsinspectie zou uitvoeren, en dat de Vlaamse eindtermen zouden gelden voor het Franstalig onderwijs. U zult zich herinneren dat de heer Van Vaerenbergh een aantal weken geleden terecht heeft gewezen op het feit dat de decreten over de eindtermen in het lager onderwijs van toepassing zijn in heel Vlaanderen, inclusief de Franstalige scholen. Hij heeft gelijk dat wie dat ontkent, tegen de grondwet handelt.

De vorige regeringen hebben er zich steeds vanaf gemaakt door te verwijzen naar de protocollen die in de jaren '70 over de faciliteiten in het onderwijs werden afgesloten. Op basis van uw verklaringen naar aanleiding van vorige interpellaties, begrijp ik dat u zult voortbouwen op deze protocollen, vooral dan op het ontwerpprotocol met de Franse Gemeenschap dat tijdens de vorige zittingsperiode tot stand is gekomen.

Ik heb intussen van uw diensten dit protocolakkoord ontvangen. Als dit ontwerpprotocol de leidraad wordt voor een definitief akkoord, dan brengt dit geen wezenlijke verbetering mee van de huidige toestand. Ik heb de indruk dat het om een lege doos gaat. Het biedt helemaal geen garantie dat Vlaanderen meer greep krijgt op het Franstalig onderwijs in de Vlaamse faciliteitengemeenten. Het komt ook maar voor een zeer klein gedeelte tegemoet aan de motie die in mei 1996 quasi unaniem door dit Vlaamse Parlement werd goedgekeurd.

Van Nieuwenhuysen

Het valt op dat het protocolakkoord uitsluitend handelt over het Franstalig onderwijs in Vlaanderen en niet omgekeerd. Daaruit kan worden afgeleid dat de Franstaligen niet van plan zijn om aan hun wettelijke verplichtingen ten aanzien van het Nederlandstalig faciliteitenonderwijs te voldoen. Nochtans overschrijdt het aantal leerlingen van de Vlaamse school in Komen het wettelijk voorziene aantal in ruime mate.

Maar er is veel meer. Artikel 1 van het protocolakkoord bepaalt dat de inrichtende machten van de Franstalige scholen in de faciliteitengemeenten de eindtermen van de Franse Gemeenschap zouden volgen, na goedkeuring door het Vlaams Parlement en met uitzondering van het taalonderricht. Men gaat dus uit van een haast volledig apart leerplan, wat ingaat tegen de integratiegedachte die aan de basis lag van de faciliteiten, al wijzen sommigen deze integratiegedachte nu al af. Wat is er verkeerd aan de toepassing van de Vlaamse eindtermen in het Franstalig onderwijs in Vlaanderen ?

Verder kan volgens het ontwerpprotocol het Vlaams Parlement in principe het leerplan van de Franse Gemeenschap verwerpen. Wat daarvan de gevolgen zouden zijn, wordt verder niet gepreciseerd.

Artikel 2 van het protocolakkoord voorziet in één uitzondering voor de eindtermen, met name voor het onderwijs van het Nederlands en een introductie in de Vlaamse cultuur. Daarvoor stellen de inrichtende machten bijzondere eindtermen op, die de Vlaamse regering mag goedkeuren. Ook hier is het niet duidelijk wat de gevolgen zijn indien deze niet worden goedgekeurd. Bovendien valt het op dat daar waar de eerste reeks eindtermen door het Vlaams Parlement moet worden goedgekeurd, de eindtermen betreffende het taalonderricht niet door het parlement maar enkel door de Vlaamse regering moeten worden goedgekeurd. Hoe verklaart men dit verschil in behandeling ?

Het derde artikel voorziet in een college van vier inspecteurs, dat paritair wordt samengesteld door de Vlaamse en de Franse onderwijsinspecties. Dat college kan de erkenning van een school intrekken bij beslissing bij gewone meerderheid. Bij staking van stemmen blijft de erkenning behouden. De pedagogische adviezen voor alle vakken, behalve voor het Nederlands, worden door de Franse inspectie gegeven. De Vlaamse inspectie geeft de adviezen voor de vakken die betrekking hebben op het Nederlands en de Vlaamse cultuur.

Ik heb de indruk dat dit artikel tegemoet moet komen aan de verzuchtingen van de motie van mei 1996, waarin de wens werd geuit zo snel mogelijk zelf de pedagogische inspectie over de Franstalige scholen in Vlaanderen uit te oefenen. Wij staan daar in dit protocolakkoord ver vanaf. De Vlaamse onderwijsinspectie kan maar één, weliswaar belangrijk, onderdeel van het leerplan controleren. En zelfs dan moet in geval van conflict het paritair samengestelde college bij meerderheid beslissen. Dit doet mij denken aan het college van gouverneurs, waar een staking van stemmen in het verleden herhaaldelijk tot gevolg heeft gehad dat onwettelijke praktijken – onder meer van het gemeentebestuur van Voeren – ongestraft bleven. Dit doet me besluiten dat artikel 3 – het kernpunt van dit protocolakkoord – niet meer is dan een lege doos.

Nog een artikel herinnert aan het feit dat de directeurs van de Franstalige basisscholen het bewijs moeten leveren dat ze tweetalig zijn. De leerkrachten die Nederlands onderwijzen, moeten een bewijs geven van hun grondige kennis van het Nederlands. In 1998 antwoordde uw voorganger op een vraag van de heer Van Eyken dat slechts twee directeurs op de acht aan alle taalvereisten voldeden. Nochtans is dit artikel slechts een bevestiging van wat sedert bijna 40 jaar vanzelfsprekend zou moeten zijn, maar waar blijkbaar nooit een controle op is geweest, tenzij recent in Wezembeek-Oppem. Hoe zal dit in de toekomst verlopen, nu er een nieuw protocol komt ?

Als dit ontwerpprotocol wordt overgenomen in een nieuw akkoord – wat blijkbaar de bedoeling is – betekent dit dan dat de Vlaamse Gemeenschap slechts voor een deel onrechtstreeks greep krijgt op het leerprogramma van de Franstalige scholen in de Vlaamse faciliteitengemeenten ? Dat zou betekenen dat de Franstaligen in Vlaanderen niet worden beschouwd als Franstaligen of verfranste Vlamingen, maar als een aparte gemeenschap die wordt ontheven van de plicht om zich in Vlaanderen te integreren. Dit is volgens mij een verkeerd uitgangspunt.

Het toezichtrecht waarover de Vlaamse inspecteurs beschikken, is zeer beperkt en wordt bovendien beknot door de voorwaarde dat in geval van bestraffing een meerderheid van stemmen nodig is, wat ingevolge de paritaire samenstelling van dat college van inspecteurs een illusie is. Ik verwijs opnieuw naar het bewuste college van gouverneurs.

Van Nieuwenhuysen

Ten slotte valt het op dat met geen woord wordt gerept over de Waalse verplichtingen ten aanzien van het Nederlandstalig onderwijs in Wallonië.

Ik wil nog even de ronselpraktijken aanhalen. Het ontwerpprotocol dat tijdens de vorige zittingsperiode tot stand kwam, bevat daar helemaal geen afspraken over. Deze ronselpraktijken kregen pas recent aandacht naar aanleiding van het debat over de onderwijsfinanciering, waarbij de vraag rees of de leerlingen die met bussen in Vlaamse gemeenten langs de taalgrens of de gordel werden opgehaald, al dan niet bij de telling van de Franstalige schoolbevolking moesten worden gevoegd.

In december verwachtte u dat de Franse Gemeenschap bereid zou zijn om die ronselpraktijken grootmoedig af te zweren. Ik geloofde dit niet, omdat ik ervan overtuigd was dat men dezelfde trucs zou toepassen als bij Carrefour en andere Franstalige initiatieven in Vlaanderen : het oprichten van een VZW die dan onder een of andere vage noemer subsidie ontvangt van de Franse Gemeenschap. Hier valt juridisch blijkbaar weinig tegen te doen.

Mijn vraag is of het nog de bedoeling is om de ronselpraktijken in een protocol te vermelden, vermits de Sint-Elooiswetten in een telling voorzien van de zogenaamde nettomigratie. Mijns inziens betekent dit niet dat ronselpraktijken voortaan kunnen worden gedoogd. Ik vrees dat de Franstaligen daar anders zullen over denken.

Hoe zit het met de planning ? Wat is de stand van zaken van de onderhandelingen met de Franse Gemeenschap ? Welke delen van het ontwerpprotocol dat tijdens de vorige zittingsperiode tot stand kwam, vindt u aanvaardbaar als basis voor een nieuw samenwerkingsakkoord ?

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Er bestaan veel wetten in dit land, misschien wel te veel. Er zijn goede wetten, maar ook heel wat manke en kreupele wetten. Het moet me van het hart dat deze wetgeving onvolledig en zwak is. We kunnen er in deze commissie wel over praten, maar wat kunnen we eraan doen ? Wanneer zal dit probleem opgelost geraken ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, het ontwerpprotocol waarnaar voortdurend werd verwezen, kan volgens mij dienen als vertrekpunt van de onderhandelingen. Dit document werd niet overgemaakt aan onze Franstalige collega's, en we vinden ook niet dat dit moet gebeuren.

In het ontwerpprotocol dat werd opgesteld tijdens de vorige legislatuur, staat dat de inspectie wordt opgedragen aan de paritaire inspectie. Dat is ongetwijfeld een vooruitgang, zeker als de inspectie van het vak Nederlands expliciet aan de Vlaamse inspectie wordt toevertrouwd. Daarmee wil ik echter niet zeggen dat dit de enige mogelijkheid is. Momenteel vinden constructieve en aftastende gesprekken plaats met de Franstaligen, en dit op verschillende niveaus. Ik heb vandaag nog mijn Franstalige collega ontmoet. Bovendien zijn er werkteksten in de maak van werkgroepen uit de administratie en de kabinetten.

De onderwerpen van de gesprekken zijn tamelijk uiteenlopend, en blijven niet beperkt tot de onderwerpen die de interpellant heeft aangehaald. Zo wordt er gepraat over de problematiek van de CLB's in de faciliteitengemeenten, over de pedagogische inspectie en de federale taalinspectie, over de concurrerende ophalingen, over de te stimuleren samenwerking over de taalgrens heen, en over de diploma- en bekwaamheidsvereisten. Daarnaast wordt er eveneens gepraat over de voorbereiding van het voorzitterschap van de EU, wat uiteraard niet echt iets met dit onderwerp te maken heeft.

Daarom heb ik in december 1999 gezegd dat er tussen de gemeenschappen een ruim samenwerkingsakkoord moet komen, waarin een aantal vaak terugkerende knelpunten worden behandeld. Concreet kan ik daar vandaag niet veel over zeggen. Het geven van een timing is helemaal moeilijk. Het is echter wel mijn bedoeling om hier op korte termijn meer duidelijkheid over te krijgen.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mevrouw de minister, u probeert mij gerust te stellen door te zeggen dat het protocolakkoord slechts dient als vertrekpunt voor de onderhandelingen, maar dat is al verontrustend genoeg. Dit akkoord is een lege doos en zeker bij onderhandelingen met de Franstaligen is het bijzonder moeilijk om van een lege doos een volle te maken.

Van Nieuwenhuysen

De paritaire inspectie zoals die hierin vervat zit, vind ik onaanvaardbaar. Elke opmerking in dat college van onderwijsinspecteurs zal worden geneutraliseerd door Franstalige inspecteurs. Ik denk dat u moet blijven ijveren in de richting van wat dit parlement aan de vorige regering heeft opgedragen en waarvan de verschillende fracties reeds hebben gezegd dat ze erachter blijven staan : de Vlaamse Gemeenschap wil zelf die onderwijsinspectie organiseren. Het moet de Vlaamse onderwijsinspectie zijn die het volledige leerplan controleert en inspecteert, in plaats van het werk te verdelen onder de Franstaligen en de Nederlandstaligen. Ik zal hierover dan ook een motie indienen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Van Nieuwenhuysen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het drugbeleid op school

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Becq tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het drugbeleid op school.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, vorige maand vernam ik via radio, kranten en e-mail de resultaten van een enquête over drugbeleid op school, die werd opgezet tijdens de vorige legislatuur. Deze enquête werd uitgevoerd op vraag van het parlement. Het was de bedoeling om een beter zicht te krijgen op het drugbeleid in de scholen, en om op basis van de resultaten scholen de mogelijkheid te geven hierover tot een dialoog te komen tussen leerlingen en directie, uiteraard in samenwerking met de bevoeg-

de instanties en personen, zoals de CLB's en de mensen uit het algemeen welzijnswerk die zich op preventief vlak bezighouden met de drugproblematiek.

Uit de persberichten bleek dat in dit boeiend onderzoek zich duidelijk een aantal trends aftekenen. Het onderzoek concentreerde zich niet enkel op illegale drugs, maar ook op legale, zoals medicatie en alcohol. Ik vermeld enkele resultaten : 71 percent van de leerlingen heeft medicatie genomen, 81 percent heeft alcohol gebruikt en 23 percent heeft illegale drugs gebruikt. Opvallend is dat 75 percent van de jongeren ouder dan 15 jaar, al eens op een plaats komt waar illegale drugs worden gebruikt.

Een erg belangrijk resultaat van het onderzoek is dat werd vastgesteld dat jongeren die illegale drugs gebruiken, zich naar andere groepen richten dan jongeren die geen of nog geen drugs gebruiken. Voor de eersten is de peergroup het belangrijkste referentiepunt, en voor de laatsten zijn dat vooral hun ouders, broers en zussen. Ook blijkt dat bij jongeren die in een omgeving verkeren die niet zo zwaar tilt aan illegaal druggebruik, het gebruik doorgaans hoger ligt dan bij jongeren die in een omgeving verkeren die niet tolerant is tegenover druggebruik.

Drie vierde van de ondervraagde jongeren vindt dat het schoolreglement niet duidelijk omschrijft hoe de school met druggebruik omgaat. De helft van de jongeren gaat niet akkoord met de regels die de school in verband met druggebruik hanteert, en vindt dat er onvoldoende kan worden gepraat over de kwestie.

Enerzijds vinden we in het rapport een aantal globale vaststellingen die een goede basis vormen voor een globaal beleid, en anderzijds vinden we een aantal schoolgebonden vaststellingen, waarop men zich kan baseren om tot een goede dialoog met de leerlingen te komen. Men is nogal sterk naar buiten gekomen met deze enquête, maar dat is op zich natuurlijk niet voldoende.

Het is dan ook logisch dat we de regering de vraag stellen welke niet vrijblijvende conclusies zij concreet uit dit onderzoek trekt. Hoe passen die conclusies in de visie van de Vlaamse regering op druggebruik ? Passen deze ook in de visie van de federale regering, die zich tolerant lijkt op te stellen tegenover het gebruik en bezit van bepaalde hoeveelheden cannabis ? Men lijkt immers te evolveren naar een tolerantere houding tegenover illegale drugs, met een stijging van het illegale druggebruik als mogelijk gevolg.

Becq

In welke maatregelen voorziet u ter ondersteuning van de leerkrachten die in de scholen met druggebruik omgaan of moeten omgaan? Vond er reeds overleg plaats over het drugbeleid binnen en buiten de scholen met de Vlaamse minister van Welzijn? Wordt dit beleid gesteund door de volledige Vlaamse regering?

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het Vlaams Blok is het er ten volle mee eens dat in het onderwijs preventief moet worden opgetreden inzake drugs. In enkele scholen loopt momenteel een initiatief, dat wordt gesponsord door een serviceclub. Men laat de scholieren kijken naar een film waarin de drugproblematiek op een aanschouwelijke manier wordt voorgesteld. Leonardo Di Caprio speelt er in mee, zodat kan worden gehoopt dat de jeugd zich tot de film aangetrokken voelt. Dit is een goed initiatief.

Wij vinden dat er op school geen sprake mag zijn van het fameuze gedoogbeleid dat wordt voorgesteld door Agalev, maar jammer genoeg ook door sommige mandatarissen uit de traditionele partijen. In Nederland heeft de KRO onlangs het gedoogbeleid tegenover softdrugs met de grond gelijk gemaakt. Eindelijk komt men daar tot de vaststelling die iedereen met gezond verstand allang heeft gedaan, dat het gedoogbeleid ten aanzien van softdrugs niet heeft geleid tot minder jeugdige harddruggebruikers. Het heeft vooral de belangen van criminele organisaties gediend.

Preventie moet volgens ons worden aangevuld met begeleidende, en zo nodig ook repressieve maatregelen. In geen enkel geval is een gedoogbeleid aangewezen, ook niet ten aanzien van drugbezit voor eigen gebruik. In dit geval moet de jeugd duidelijk weten waar ze aan toe is. Mevrouw de minister, hoe staat u tegenover het gedoogbeleid ten aanzien van de zogenaamde softdrugs op scholen?

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ook onze fractie wil uiting geven aan haar bezorgdheid over het drugbeleid. In de meeste scholen werd een cel opgericht die aan drugpreventie werkt. We moeten die mensen maximaal ondersteunen, teneinde de preventie te optimaliseren. De specialistische kennis van wel-

zijnswerkers moet via een aantal kanalen kunnen worden overgedragen aan de mensen in het veld, de onderwijzers en leerkrachten, die zich in deze problematiek niet van betrokkenheid mogen onthouden.

Leerkrachten en scholen worden hoe dan ook geconfronteerd met de drugproblematiek. Het heeft geen zin meer om dit probleem weg te moffelen, wat mijns inziens ook niet meer gebeurt. We moeten het probleem onderkennen en er gepast op reageren, niet verkrampd of paniekerig, maar open en verdraagzaam. We moeten de jeugd tegemoetkomen, uiteraard niet door het stimuleren van het druggebruik, maar wel in het leren kennen en accepteren van grenzen. We moeten hen helpen te leren dat ze niet telkens moeten bezwijken voor de druk van de groep. Kortom, we moeten onze jongeren vooral training geven in weerbaarheid.

Om aan die weerbaarheid te werken, bestaat er in het Vlaamse land een heel goed project, het Educatief Theater, een afgeleide van het Fakkeltheater. Dat Educatief Theater vergroot een aantal problematieken uit tot een ironisch geheel. Dit wordt aangepast aan de leeftijd van de jongeren, die eruit concluderen dat ze zoiets niet willen. Dat is de manier waarop we op de problematiek moeten reageren.

Kunnen we dit Educatief Theater niet promoten? De minister van Onderwijs zegt dat het om cultuur gaat, terwijl de minister van Cultuur oordeelt dat het om opvoeding gaat. Zo valt het project naast de subsidiemolen.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, wat mevrouw Becq naar voren brengt, is juist, zeker wat ze zei over het gesprek in de school met alle betrokkenen. Ik sluit mij aan bij wat al werd beklemtoond, namelijk dat het gesprek ruimer moet zijn. Het moet ook worden gevoerd met de actoren buiten de school. Zo moeten ook de gemeenten hierbij worden betrokken. Verschillende gemeenten hebben al een preventieambtenaar. Ook de provincie kan eventueel een inbreng doen. In de beleidsnota van de minister komt het onderwerp al aan bod. Ik pleit er dus voor het gesprek zo ruim mogelijk te houden en te streven naar een zo goed mogelijk gesprek, want dat is enorm waardevol.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, qua teneur gaan de meeste vragen in dezelfde richting. Tijdens de persconferentie naar aanleiding van het uitbrengen van het syntheserapport, werd reeds een aantal conclusies duidelijk naar voren gebracht. Ik zal de belangrijkste punten ervan herhalen.

Jammer genoeg maken zowel legale als illegale drugs inherent deel uit van onze maatschappij. Met die realiteit moeten we rekening houden. Veel sprekers hebben erop gewezen dat het vooral van belang is om jonge mensen weerbaar te maken tegenover problemen. Hoewel dat ook voor andere problemen geldt, is dat in deze problematiek extra belangrijk. Jongeren worden hier immers mee geconfronteerd op een leeftijd waarop ze heel beïnvloedbaar zijn en vatbaar voor allerlei impulsen en signalen.

De Vlaamse regering is van mening dat preventieve activiteiten er in eerste instantie op gericht moeten zijn jongeren te begeleiden bij het leren correct inschatten van de risico's van het gebruik van bepaalde producten, en bij het vormen van een door-dachte mening over middelengebruik. Preventie betekent met andere woorden dat we jongeren aanleren hoe ze met situaties kunnen omgaan, door hen daarvoor de nodige sociale en persoonlijke vaardigheden bij te brengen. Ik bedoel zowel actieve als passieve vaardigheden, dus zowel het kunnen in vraag stellen van het eventuele eigen gebruik, als het kunnen reageren ten aanzien van mensen in de omgeving die niet aan de verleiding kunnen weerstaan. Het gaat dus om een manier om zich te gedragen in complexe situaties.

Een andere belangrijke vaststelling is dat de omgeving van de jongeren een cruciale rol speelt in de problematiek. Ook daar werd al op gewezen. Zo is bijvoorbeeld het gezin een belangrijke referentie voor de jongere. Het is daarom nodig dat ouders goed geïnformeerd zijn over dit thema, dat ze oog hebben voor jongeren met problemen, en dat ze weten hoe ze ermee moeten omgaan. Dat is natuurlijk gemakkelijker gezegd dan gedaan. Sommige ouders hebben er veel interesse voor, en laten zich goed informeren. Er zijn echter ook ouders die minder gemakkelijk signalen opvangen en bewust of onbewust in hun rol tekortschieten. In initiatieven van allerlei organisaties wordt gepoogd om ouders bij de problematiek te betrekken. In de meeste gevallen echter worden steeds opnieuw dezelfde ouders bereikt. Daarom speelt het onderwijs een cruciale rol. Alle jongeren komen immers met onderwijs in aanraking.

Mevrouw Becq heeft terecht gezegd dat tijdens de adolescentie de band met leeftijdgenoten hechter wordt. Daarom moeten preventieactiviteiten ook worden toegespitst op attitudes van jongeren ten aanzien van elkaar. Het is inderdaad belangrijk dat jongeren, zoals de heer De Cock zei, zo ver kunnen worden gebracht dat ze niet zo maar meestappen in een groep, maar leren nee durven te zeggen in bepaalde situaties.

Ten slotte blijkt uit de resultaten van de bevraging ook dat de scholen een belangrijke omgevingsvariabele vormen. Uit de studie en de enquête blijkt dat het een doelstelling van prioritair belang is om jongeren een stem te geven, zodat ze meer worden betrokken bij het drugbeleid op school. Jongeren hebben ook nood aan een open klimaat, zeker op school. In een goede schoolsfeer kan de jongere persoonlijke en sociale vaardigheden oefenen, die weerbaar maken. Zo verkleint het risico op alcohol- of ander druggebruik. Daarover kunnen praten in een open klimaat, schijnt een van de belangrijkste dingen die men tot stand zou moeten kunnen brengen.

Het accent ligt op de algemene ondersteuning en begeleiding van scholen bij de ontwikkeling van een eigen drugbeleid. Een belangrijke component daarvan is preventie bij de leerling, via de leerkracht. Dit werk moet passen in een plan voor een consistent drugbeleid, dat vooraf op school werd uitgewerkt, en waarbinnen druggebruik op school in al zijn aspecten wordt benaderd. Daarbij horen ook afspraken met betrekking tot interventie in concrete probleemgevallen. Vanzelfsprekend blijft het streefdoel om die problemen zoveel mogelijk te vermijden.

Concreet bestaat een drugbeleid op school uit drie componenten. Allereerst wordt een plan uitgewerkt, waarin de houding van de school tegenover druggebruik wordt bepaald. Een tweede component is de opvoeding in het algemeen. Opvoeding tot het voorkomen van druggebruik bij leerlingen is ruimer dan specifiek lesgeven over alcohol en andere drugs. Dat is immers louter theoretisch, en maakt niet de eigenlijke essentie uit. Er wordt expliciet voor gekozen om de aanpak te integreren in een ruimere gezondheidsvoorlichting en -opvoeding. Daarvan zijn de belangrijkste aspecten persoonlijkheidsontwikkeling, sociale-vaardigheidstraining, en een ondersteunend school- en klasklimaat.

De derde component, ten slotte, is interventie in uiterste nood. Het betreft het optreden van de school in geval van probleemgedrag, zowel van leerlingen

Vanderpoorten

als van leerkrachten, en van ander schoolpersoneel. Essentieel is dat de uitwerking van plannen, en de opname van deze aangelegenheden in de schoolreglementen, in samenspraak gebeurt met alle betrokkenen. Dat zijn in de eerste plaats de ouders en de leerkrachten, maar zeker ook de leerlingen. Bij het opstellen van de plannen en de reglementen moet hen een duidelijke stem worden gegeven. Daardoor zal het plan ook meer door de betrokkenen worden gedragen, een gegeven waar iedereen wel bij zal varen.

Bij de presentatie op de persconferentie zijn aanzetten gegeven voor maatregelen die nodig zijn, of nuttig zouden kunnen zijn. Ik geef aan waar volgens mij de prioriteiten moeten worden gelegd, en waarover ook overleg nodig is met de minister van Welzijn. Ik herhaal ten eerste dat de leerlingen moeten worden betrokken bij het drugbeleid op school. Ook uit de studie blijkt dat dit essentieel is. Dat kan gebeuren in gespreksfora, bijvoorbeeld georganiseerd door de leerlingenraad, of door een werkgroep drugbeleid. Aan de werkgroep leerlingenparticipatie werd intussen gevraagd de bevindingen van de bevraging te bespreken, en daaromtrent voorstellen te formuleren. Ook participatie van ouders en leerkrachten is belangrijk.

Als tweede vermeld ik de navorming van leerkrachten, het element lerarenopleiding, en de ondersteuning van het drugbeleid op school. We hebben het departement gevraagd om de tekst met de resultaten van de bevraging, die op de persconferentie werd voorgesteld, ruim te verspreiden, en om de schooldirecties en de PMS- en MST-centra op te roepen tot deelname aan de bevraging. Tevens wordt de problematiek onderzocht van het al te eenzijdig bestraffende gebruik van schoolreglementen. In het schoolreglement moet immers worden gestreefd naar een consensus over regels, en over opvoedings- en hulpverleningswerk.

In verband met de rol van de toekomstige CLB's zal een beroep worden gedaan op de stuurgroep die belast is met de implementatie van het nieuwe CLB-decreet. Aan hen zal worden gevraagd te onderzoeken welke initiatieven nodig zijn om de ondersteunende competentie van de nieuwe CLB's ten aanzien van scholen op te drijven. Deze ondersteuning moet zowel op de preventieve als de hulpverlenende capaciteiten van de school inwerken.

Tot slot, is er de rol van het regionaal overleg, zeker niet het minst belangrijke element. De voorbije jaren zijn er immers ook netoverschrijdende

regionale werkingen en netwerken ontstaan op het niveau van de provincies of de gemeenten, vooral onder impuls van federale investeringen. Ook in de SIF-projecten werd daar hier en daar een inspanning voor gedaan. Coherentie en coördinatie tussen al deze verschillende initiatieven moeten een aandachtspunt worden in het interdepartementaal overleg tussen Onderwijs en Welzijn. Dit overleg moet verder worden uitgebreid naar gemeentelijke en federale overheden. Het is mij bekend dat een aantal preventiediensten in verschillende gemeenten die betaald worden met federale middelen door Binnenlandse Zaken, de scholen van één stad of gemeente rond de tafel hebben gebracht. Zij hebben gezamenlijke plannen uitgewerkt die dan gelden voor het grootste deel van de scholen in één gemeente of stad, wat de duidelijkheid voor de jongeren alleszins ten goede komt.

Dit is zeer belangrijk, want spreken over inspraak van jongeren bij het opstellen van reglementen en plannen, betekent evenzeer pleiten voor duidelijkheid van die plannen en reglementen. Jongeren vragen immers om duidelijkheid en regelvastheid. Als jongeren zelf kunnen meewerken aan het bepalen van die regelvastheid, is het gemakkelijker om ze deze regels te doen naleven. Dit is zeker zo op het vlak van het drugbeleid.

Inzake een gedoogbeleid is het belangrijk dat de scholen zelf borg staan voor het steeds opvolgen van de wettelijke bepalingen. Daar ligt ook een taak van de scholen weggelegd. Het belang van wetgeving en van burgerzin voor ogen houden, maakt deel uit van de opvoeding van jongeren.

De heer De Cock heeft verwezen naar de weerbaarheid. Het is belangrijk dat jongeren leren neen zeggen tegen bepaalde verleidingen, en dat ze weten waarom ze dit doen. Dat is een deel van de opvoeding. In het algemeen gesproken is weerbaarheid dus ontzettend belangrijk. Dit betekent meteen dat we ons niet mogen afsluiten van deze problematiek. Ze bestaat en maakt deel uit van het leven van jonge mensen. Het zou dus onverstandig zijn daar de ogen voor te sluiten. Veel beter is het erover te praten, de taboesfeer rond dit gegeven weg te werken, en de jongeren duidelijk te maken dat ze moeten leren neen zeggen en waarom ze dit dienen te doen.

Er was een vraag over de subsidiëring van educatief theater. Er bestaan een aantal projecten binnen het departement Onderwijs, maar ook de departementen Cultuur en Welzijn hebben initiatieven genomen. Het is belangrijk dat er een samenspraak

Vanderpoorten

tot stand komt om een dubbele financiering te vermijden.

Uiteraard vinden we het belangrijk dat scholen deelnemen aan projecten die de drugproblematiek op een aanschouwelijke manier voorstellen. Er bestaan prachtige initiatieven, die zich trouwens niet enkel richten tot het secundair onderwijs. Men beseft vandaag dat het belangrijk is om vanaf het basisonderwijs aan die weerbaarheid te werken. Dit is een positieve evolutie.

Een laatste belangrijk element waaraan we zullen werken, is het feit dat leraren signalen in verband met drugs moeten kunnen opvangen. Dit is een cruciaal moment in de hele problematiek.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : U spreekt over duidelijkheid en regelvastheid. Wat is uw visie en die van de Vlaamse regering op de tolerantie van de federale regering ten aanzien van een beperkt cannabisgebruik ? Kunt u hier een duidelijk antwoord op geven ?

Een tweede vaststelling is dat vele initiatieven in scholen wel financiële middelen krijgen om hun leerkrachten bij te scholen omdat zij deel uitmaken van een SIF+-gemeente of meedoen aan federale preventieprojecten, maar dat de scholen zelf niet over voldoende financiële middelen beschikken om de leerkrachten bij te scholen om met hun leerlingen te leren praten over drugs of over het nee leren zeggen tegen verleidingen teneinde hun weerbaarheid te verhogen. Ik denk dat dit een probleem blijft.

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik herhaal wat ik daarnet reeds heb gezegd. Het belangrijkste is het erkennen van de wettelijke bepalingen op dit vlak. Dit moet het standpunt zijn van de Vlaamse regering en op de eerste plaats van de minister van Onderwijs. Ik wens hier geen verdere uitspraken te doen over het drugbeleid op de scholen. De wetgeving heeft op dit vlak het laatste woord en de scholen dienen zich hiernaar te richten. Andere problemen stellen zich hier niet.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer André Van Nieuwerkerke treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de stand van zaken van het project “modularisering BSO”

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanleenhove tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de stand van zaken van het project “modularisering BSO”.

De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Reeds tijdens de vorige zittingsperiode waren we erg gewonnen voor het modulariseringsproject, waardoor jonge mensen de kans krijgen kwalificaties te behalen. Dit kan ervoor zorgen dat niet zoveel jonge mensen het onderwijs dienen te verlaten zonder ook maar één papier in handen.

We hebben dit modulariseringsproces begroet en vernomen binnen welke tijdsspanne men het project zou opstarten. In september 1999 zou worden gestart met geselecteerde BSO- en DBSO-scholen voor de studiegebieden bouw, auto, handel en personenzorg. Een veertiental scholen doen hieraan mee. Het betrof hier een voorbereidende fase voor het schooljaar 1999-2000 met als doelpubliek de directie, het middenkader en de leraren.

Er was bepaald dat diezelfde scholen op 1 september 2000 het project konden opstarten met de leerlingen zelf. Tijdens een werkbezoek aan het VTI-Brugge op 22 februari bleek dat een kabinetsmedewerker van u, de heer Daniël Samyn, gezegd zou hebben dat het moduleringsproject voor leerlingen niet inging vanaf volgend schooljaar, zoals gepland was. Dit veroorzaakt bij vele mensen onrust, zeker bij de mensen die er dagelijks bij zijn betrokken.

Hoe staan de zaken ervoor ? Is het juist dat het project modularisering, voor wat de participatie van de leerlingen betreft, wordt uitgesteld ? Wat gebeurt er met de BSO- en DBSO-scholen met die specifieke studiegebieden, namelijk automechanica, bouw, handel, hout, mechanica, elektriciteit en personenzorg, die aan het project zouden worden toegevoegd, met als doelpubliek directie, middenkader en leraren ?

Wat gebeurt er met de geselecteerde BUSO-scholen, die op 1 september 2000 eveneens het project zouden moeten opstarten voor het doelpubliek directie, middenkader en leraren ? Hoe gaat dit project van start ? Wat is de stand van zaken ? Welke

Vanleenhove

reden draagt u aan indien niet kan worden gestart op 1 september van dit jaar ?

Wat gebeurt er dan met de Europese middelen die voor dit project ter beschikking werden gesteld ? De voorwaarde voor de toekenning van deze middelen was immers dat het project voor de leerlingen wel degelijk van start zou gaan op 1 september 2000.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben blij met de vraag van de heer Vanleenhove. Zo geeft hij mij de mogelijkheid enige duidelijkheid te scheppen in het modulariseringsproject dat tijdens de beleidsnota slechts heel even aan bod kwam.

Voor ik een concreet antwoord geef op de vraag van de heer Vanleenhove, wil ik de operationele doelstellingen van het project rond modularisering nog eens in herinnering brengen. Er zijn er vijf : het streven naar een maximum aan gekwalificeerde uitstroom, het beogen van een flexibele afstemming op de arbeidsmarkt, het nastreven van tussentijdse succesbeleving bij leerlingen, het aanbieden van een doorzichtig onderwijsaanbod en het stimuleren tot levenslang leren. Modularisering wordt hierbij beschouwd als een instrument om via de operationele doelstellingen de strategische doelstelling te bereiken, namelijk het creëren van maximale kwalificatiekansen voor de leerlingen en de cursisten in de beroepsopleidingen.

Als rond dit project een experiment wordt opgezet, moet het de bedoeling zijn om via dit experiment na te gaan in welke mate de operationele doelstellingen worden bereikt en waar er moet worden bijgestuurd. Het is dan ook belangrijk dat het experiment in de best mogelijke omstandigheden kan verlopen. Indien dit niet gebeurt, geven de conclusies van het experiment een vertekend beeld, waardoor het moeilijk wordt om op basis daarvan te komen tot een veralgemeende invoering.

Ik blijf een voorstander van het modulaire systeem, en een eventueel uitstel van de invoering mag zeker niet als een afstel worden beschouwd. Uitstel mag enkel worden begrepen vanuit mijn bezorgdheid om het welslagen. Ik wil het waardevolle modulaire systeem immers niet laten afvoeren omwille van een niet grondig doordacht experiment of een experiment dat door gebrekkige invulling van de randvoorwaarden niet goed kon verlopen.

In antwoord op de vraag van de heer Vanleenhove wil ik het volgende antwoord geven. Op 1 september 1999 stapten 19 scholen in het experiment. Gedurende het schooljaar 1999-2000 werd in die scholen, met hulp van de DBO, nagegaan hoe de modularisering concreet gestalte kan krijgen. Modules werden uitgewerkt en leertrajecten vastgelegd. De duur van de modules werd bepaald en er werd bekeken welke (deel)certificaten men op het einde van een leertraject kan uitreiken.

Onder de instellingen die in het experiment stapten, vindt men zowel scholen met een voltijds aanbod als centra met een deeltijds aanbod. De uitgewerkte modules hebben betrekking op de studiegebieden bouw, auto, handel, personenzorg en verpleegkunde. Voor elke school werd bovendien een fiche opgesteld met de stand van zaken, de knelpunten en de goede initiatieven. Deze fiches zal ik u bezorgen. In de planning is voorzien dat op 1 september 2000 de scholen aan het experiment beginnen.

Momenteel is er een decretale verankering voor het modulaire systeem door artikel 8 van het decreet van 14 juli 1998 houdende diverse maatregelen met betrekking tot het secundair onderwijs en tot wijziging van het decreet van 25 februari 1997 betreffende het basisonderwijs.

Mijn woordvoerder, de heer Vandermarliere, en mijn medewerker, de heer Samyn, stelden tijdens een werkbezoek aan het VTI te Brugge vast dat er nog geen zekerheid bestaat over de start op 1 september 2000. Hoe komt dit ?

Op 22 december 1999 heeft de Vlaamse regering het ontwerp van besluit houdende invoering van een experimenteel secundair onderwijs volgens een modulairstelsel principieel goedgekeurd. Aan deze goedkeuring werd de voorwaarde gekoppeld dat bijkomende gegevens moeten worden verstrekt over de doelmatigheids- en budgettaire aspecten van dit dossier. Voor wat de budgettaire aspecten betreft, werd voornamelijk gevraagd aandacht te besteden aan de kostprijs van en de beschikbare – eventueel Europese – middelen voor de conceptuele uitwerking van het project en voor de begeleiding van de implementatie ervan in de scholen.

Mijn administratie antwoordde hierop bij nota van 26 januari 2000. De inspectie van Financiën gaf haar advies op 3 februari 2000. Zij besloot haar nota met de vaststelling dat zij in afwachting van de nodige bijkomende en onderbouwde gegevens, haar advies in beraad hield. Hierop werd door de administratie ingegaan bij nota van 1 maart 2000.

Vanderpoorten

Het antwoord van de inspectie van Financiën op die nota dateert van 7 maart 2000 en eindigt met een ongunstig advies. Hiermee is dus niet voldaan aan de voorwaarden die gekoppeld zijn aan de principiële goedkeuring van het ontwerp van besluit.

Er is echter meer. Uit gesprekken die ik met de directies van verschillende scholen heb gehad, blijkt dat voor volgend schooljaar nog heel wat onzekerheid en onduidelijkheid bestaat over de concrete implementatie van het project modularisering. Zo zijn er problemen met de inzet en de flexibiliteit van het personeel, de bekwaamheidsbewijzen, de concordanties tussen getuigschriften en (deel)certificaten, de beroepsprofielen voor sommige opleidingen, het civiel effect van sommige (deel)certificaten, de omkadering, de infrastructuur en de implementatie in kleine scholen.

We mogen ook niet vergeten dat er over het hele personeelsluik nog onderhandeld moet worden. Die onderhandelingen zullen onder andere gaan over het gebruik van BPT-uren voor het inrichten van het modulaire stelsel in de pilootscholen. De huidige CAO beperkt het gebruik van BPT-uren immers tot 3 percent van het totale lesurenpakket per school. Naar aanleiding hiervan heb ik op vrijdag 3 maart 2000 de directeurs van de bij het experiment betrokken scholen op mijn kabinet bijeengeroepen om de situatie te bespreken. Een school was niet vertegenwoordigd.

Uit de gesprekken bleek dat men nog steeds bereid is van start te gaan op 1 september 2000. Het is echter mogelijk dat een aantal scholen daar een reeks voorwaarden bij zal stellen om meer zekerheid te krijgen over de hoger vermelde knelpunten. De scholen werden door mij duidelijk op de hoogte gebracht van de bestaande problematiek ter zake en er werd hen gemeld dat zij tegen de paasvakantie opnieuw bijeengeroepen zouden worden. Of leerlingen kunnen instappen op 1 september 2000, kan hen dan pas worden meegedeeld.

Binnen een dergelijke context lijkt het mij dan ook niet opportuun om nu al onmiddellijk te beslissen scholen op 1 september 2000 met leerlingen in het experiment te laten stappen. Ik ben en blijf een voorstander van de modularisering. Het is dan ook niet mijn bedoeling om dit experiment te blijven uitstellen. Wel denk ik dat het experiment enkel de kans zal krijgen om de waarde van het modulair systeem te bewijzen, indien het grondig en degelijk wordt voorbereid en uitgevoerd. Ofschoon het nor-

maal is dat men tijdens een experiment een aantal aspecten moet bijsturen, moeten er toch vooraf een aantal zekerheden bepaald worden. Wij mogen niet vergeten dat wij hier met leerlingen werken en dat het niet de bedoeling is dat zij slachtoffers worden van het experiment.

Leerlingen kunnen pas in het experiment stappen, als ze rechtszekerheid hebben over het civiele effect van de behaalde certificaten of deelcertificaten, en over het volledig regelmatige verloop van hun schoolloopbaan. Als de leerlingen zich komen inschrijven, moeten we ook de ouders absolute zekerheid kunnen bieden over de te volgen trajecten, de mogelijkheden, de duur en de inhoud van de modules, en de certificaten.

Voor het jaar 2000 werd door het Toezichtcomité een aanvraag goedgekeurd voor bijstand voor een verlengings- en disseminatiefase, althans voor wat de financiering betreft. Deze aanvraag heeft betrekking op enerzijds het transnationale en anderzijds het Vlaamse luik van het project.

In het Vlaamse luik wordt gewerkt met drie pijlers. De eerste is de verdere inhoudelijke ontwikkeling van opleidingsprofielen en modulaire leertrajecten; de tweede is de ondersteuning van de implementatie in de experimentenscholen; en de derde is de disseminatie van de ontwikkelde materialen bij andere opleidingsverstrekkers zoals het VIZO, de VDAB, de bedrijfsopleidingen, enzovoort. Of er al dan niet financiële implicaties zijn, hangt af van de evaluatie van het verantwoordingsdossier, dat na afloop van het project einde 2000 moet worden ingediend.

Samenvattend beschouw ik het modulariseringsproject als heel belangrijk. De herwaardering van het beroepsonderwijs zou er voor een deel kunnen van afhangen. Het zou dan jammer zijn dat het project van start zou gaan, zonder dat er volledige zekerheid is voor de leerlingen en de leerkrachten over het te volgen project. Jammer genoeg echter wordt ik op dit ogenblik geconfronteerd met een aantal onzekerheden, die voor een stuk te maken hebben met de procedure die het dossier moet doorlopen. Er is een gunstig advies nodig van de inspectie van Financiën. Daarbij krijgen we te maken met een aantal onduidelijkheden, onder meer omdat er ook vreemde middelen worden gebruikt.

Ik hoop in elk geval dat dit binnen de komende drie weken kan worden opgelost. Het is immers de bedoeling om de scholen duidelijkheid te verschaffen voor de paasvakantie, zodat ze in de propagan-

Vanderpoorten

da die ze zullen voeren met het oog op het nieuwe schooljaar, zowel aan ouders als aan leerlingen duidelijke informatie kunnen verstrekken.

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het met u eens dat er niet met leerlingen kan worden geëxperimenteerd. Anderzijds zijn tijdens dit schooljaar door heel wat leerkrachten en directies enorme inspanningen geleverd. Ik vrees dat het demotiverend zal werken, als ze moeten constateren dat het project met een jaar moet worden uitgesteld, door een oorzaak waaraan zij geen schuld hebben. De knelpunten zitten immers allemaal hier in Brussel, en niet in de individuele scholen. U zegt dat u begin maart de directies hebt samengeroepen om dat mee te delen. U hebt toen ook gezegd dat er mogelijk een uitstel komt, en dat ze daarover uitsluitel zouden krijgen voor het begin van de paasvakantie.

Het is me nog niet helemaal duidelijk of de Europese middelen in geval van uitstel verdwijnen. Of kan daar nog gebruik van worden gemaakt ? U laat dat nog in het ongewisse, hoewel het niet onbelangrijk is. Het financiële concept van het project hangt daar immers grotendeels mee samen.

Minister Marleen Vanderpoorten : We bekijken momenteel wat de mogelijkheden op dat punt zijn. U verwijst naar de leerkrachten. Mijn twijfel was het gevolg van een bezoek aan een van de scholen in Herentals. Ik had deze school gekozen, omdat het een pilotschool was voor de modularisering, en ik wilde zien hoever men daarmee stond. Ik had een gesprek met de leerkrachten en de begeleiders, en met de persoon die instaat voor de begeleiding vanuit Brussel. Ik kon inderdaad vaststellen dat zij er enorm veel energie in hebben gestoken, en dat zij heel gemotiveerd zijn. Er bestaat inderdaad een risico dat zij gedemotiveerd raken, als we nu zeggen dat het niet kan doorgaan. Daarom wil ik er bijzonder op drukken dat het niet om een afstel gaat. Ook als we het moeten uitstellen, gaan we er zeker mee door het jaar nadien.

Ik heb aan de leerkrachten gevraagd of voor hen alles duidelijk was. Uit dat gesprek bleek dat er nog onduidelijkheden zijn. We hebben gezamenlijk geconcludeerd dat het onverantwoord is om aan leerlingen en ouders te zeggen dat ze in de loop van het volgende jaar wel zullen zien hoe het ver-

loopt. Er moet op voorhand volledige duidelijkheid zijn over wat zij kunnen verwachten. Dat is mijn enige bekommernis.

Voor het overige geef ik er de voorkeur aan dat dit in september van start kan gaan. Ik verwacht er immers veel van. Maar eerst moeten de onduidelijkheden worden uitgeklaard, vooral in samenwerking met de administratie en de inspectie van Financiën. Ook de minister van Begroting zou er vragen over kunnen stellen. Volgende week zullen we daar gesprekken over voeren. We hebben het ongunstig advies van Financiën ontvangen op de eerste dag van het krokusverlof. In de week voor het paasverlof zouden we daar meer klaarheid over moeten kunnen geven.

De heer Gilbert Vanleenhove : Is er nog niet onderhandeld over de rechtspositie ?

Minister Marleen Vanderpoorten : Dat is nog niet kunnen gebeuren. We moeten immers eerst weten of het project kan worden voortgezet, dus of er een akkoord is van de regering.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over tewerkstellingsprogramma's in het onderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meyer tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over tewerkstellingsprogramma's in het onderwijs.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, enkele jaren geleden werden in de onderwijssector meerdere zinvolle tewerkstellingsprogramma's ingevoerd. Ze zijn nuttig voor de betrokken instellingen, en zijn veelal zelfs onmisbaar geworden. Ook de tewerkgestelden ervaren hun job als zinvol en maatschappelijk nuttig.

Een paar voorbeelden van die projecten zijn het DAC-project nummer 626 voor het onderhoud van de vrije internaten, en de conventie nummer 8285 betreffende de tewerkstelling van GEKO's in het onderwijs. Zowel in het vrij gesubsidieerd onder-

De Meyer

wijs, als in het gemeenschapsonderwijs, het officieel gesubsidieerd onderwijs, en netoverschrijdend, werden een aantal waardevolle tewerkstellingsprojecten mogelijk. Daarnaast waren er ook het project lichaamsbeweging, later overgeheveld van de schoolsport, en de conventie nummer 8221 afgesloten met de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs. Ik wil nadrukkelijk op het nut van deze arbeid wijzen.

Mevrouw de minister, kunt u een overzicht geven van de tewerkstellingsprogramma's in het onderwijs, met vermelding van de doelgroepen in het onderwijs en het aantal tewerkgestelden? Wat zijn de toekomstplannen van deze regering met deze tewerkstellingsprogramma's? Minister Landuyt heeft een regularisatie aangekondigd. Op welke termijn acht u dit mogelijk voor deze vormen van tewerkstellingen in het onderwijs? Wat is er mogelijk op het vlak van loonharmonisering?

Is het niet mogelijk, en wenselijk, sommige van deze projecten in te passen in de gewone erkennings- en subsidiëeringskanalen van het onderwijs? Is het, ten slotte, niet nuttig om hiervoor een werkgroep op te starten, zoals ook voor andere groepen is gebeurd, met onder andere de administratie en de sociale partners, om dit probleem verder te analyseren en waar mogelijk reorganisaties voor te bereiden?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, als antwoord op de eerste vraag heb ik de secretaris van de commissie een overzicht van de tewerkstellingsprogramma's gegeven, dat u zal worden bezorgd.

De regularisatie van de tewerkstellingsprogramma's zal gefaseerd verlopen. In eerste instantie zullen de DAC-statuten worden geregulariseerd, vermits hiertoe reeds met de federale overheid afspraken werden gemaakt. De GECO's zullen pas in een latere fase worden geregulariseerd, op het moment dat ook daarover met de federale regering afspraken bestaan. De regularisatie van de DAC'ers zal prioritair worden uitgevoerd, conform de beslissing van de Vlaamse regering terzake. Het vormt een belangrijk element van de eisenbundel van de sociale partners bij de besprekingen omtrent de witte woede.

Deze regering heeft zich inderdaad voorgenomen om de bestaande tewerkstellingsprogramma's te onderzoeken op hun doelmatigheid. Het opzet is om structurele arbeidsplaatsen om te zetten in reguliere tewerkstelling en de eigenlijke tewerkstellingsprogramma's voor te behouden voor tijdelijke tewerkstelling, met het oog op de doorstroming van laaggeschoolde langdurig werklozen naar reguliere tewerkstelling. Ook een vereenvoudiging en een vermindering van het aantal tewerkstellingsprogramma's is nodig. Er wordt geopteerd voor een heroriëntering naar werkervaringsprojecten.

Op dit moment is een interkabinettenwerkgroep, onder voorzitterschap van de minister van Tewerkstelling, belast met het concrete onderzoek naar en de voorbereiding van de regularisatie van de tewerkstellingsprogramma's, waarin in de eerste fase wordt voorzien, dus de DAC-projecten.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, na dit antwoord blijf ik wat op mijn honger zitten. Misschien komt het door een gebrek aan kennis, maar ik krijg onvoldoende zicht op de onderwijsprojecten die worden betrokken bij die verschillende categorieën, en op wat de timing is. Zijn de DAC-projecten, die nu prioritair worden aangepakt, niet allemaal projecten waarin het onderwijs niet aan de orde komt?

Minister Marleen Vanderpoorten : Eigenlijk stelt u deze vraag enkele weken te vroeg. Ik geef u daarom een algemeen antwoord. De Vlaamse regering moet nog een aantal concrete beslissingen nemen. Het antwoord dat ik nu geef, is slechts de algemene stelling van de regering, naar aanleiding van de bepalingen in het regeerakkoord. Meer gedetailleerde elementen zal ik binnen enkele weken kunnen voorleggen.

De heer Jos De Meyer : Mevrouw de minister, u zult het me niet kwalijk nemen dat ik vind dat ik met dit antwoord geen stap verder ben. Ik wist dit alles namelijk vooraf. Minister Landuyt heeft hoge verwachtingen gecreëerd. Ik wil u vooral engageren om er bij de Vlaamse regering op aan te dringen dat ze de onderwijssector daar maximaal van laat profiteren. Daarover doet u nu geen enkele uitspraak. Ik wil u mobiliseren om zo veel mogelijk van de waardevolle projecten die er in het verleden in het onderwijs waren, naar voren te schuiven, zodat uw collega's in de regering het onderwijs niet vergeten. Ik ben met dit antwoord hoegenaamd niet gerustgesteld, integendeel.

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik maak uw bezorgdheid tot de mijne, en zal ze in de Vlaamse regering verwoorden.

De heer Jos De Meyer : Ik dank de minister daarvoor.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.55 uur.*
